

M. W. CRAVEN

AKO MÔŽE BYŤ NIEKTO MŔTVY
A ZÁROVEŇ NAŽIVE?

ČIERNE LETO

IKAR

M. W. CRAVEN

ČERNÉ
LÉTO

Preložila Mariana Ferusová

 IKAR

M. W. Craven
BLACK SUMMER

Copyright © M. W. Craven, 2019
Translation © 2021 by Mariana Ferusová
Jacket design © 2021 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7458-7

*Venujem Jo,
mojej najlepšej priateľke
a spriaznenej duši.*

Odumiera mi telo.
Nedokážem to zastaviť.

Nemám ani toľko sily, aby som sa pohol. Svaly sa premenili na aminokyseliny, ktoré telo potrebuje, aby prežilo. Kĺby stuhli a pobolievajú ma, lebo sa v nich už netvorí maz. Pod kožou sa mi sťahujú cievy, aby ochránili najdôležitejšie orgány, a to mi v nohách a rukách vyvoláva mravčenie. Ďasná sa zošúverili a zuby sa mi začali kývať.

Koniec je blízko.

Cítim to.

Dýcham rýchlo a plytko. Točí sa mi hlava. Prvýkrát za posledné dni sa mi chce spať. Chcem zaspať a nezobudiť sa.

Už sa nehnevám.

Najprv ma išlo rozdrapiť od hnevu. Celé dni som vrieskal a vykrikoval, aké je to nespravodlivé. Práve keď som sa chystal urobiť diery do sveta, o všetko ma obral muž so žraločími očami.

Už som to prijal.

Koniec koncov, je to moja chyba. Zišiel som sem dobrovoľne, lebo som sa chcel pochváliť, čo som objavil.

Mohlo mi napadnúť, že mu na tom nezáleží. Môj objav ho nezaujímal. Išlo mu len o to druhé.

Ľahnem si a privriem oči.

Na minútku.

Možno aj na dlhšie...

1. kapitola —

Na juhu Francúzska žije spevavec strnádka záhradná. Meria asi pätnásť centimetrov a váži necelých tridsať gramov. Vyznačuje sa sivou hlavou, bledožltým krkom a pôvabným oranžovým perím. Má krátky ružový zobáček a oči jej žiaria ako sklenené zrnká čierneho korenia.

Jej prerývaný štebot vyčarí úsmev na tvári každému, kto ho začuje.

Je to mimoriadne krásny vtáčik.

Keď ľudia zazrú strnádku záhradnú, väčšinou by si ju najradšej nechali ako domáce zvieratko.

Lenže to neplatí pre všetkých.

Niektorí nevidia jej krásu.

Niektorí na nej vidia čosi iné.

Strnádka záhradná je výnimočná nielen svojou krásou, ale aj tým, že je hlavnou ingredienciou v najsadistickejšom jedle na svete. Akoby nestačilo, že pri jeho príprave maličkého spevavca zabijú, ešte ho aj mučia...

Šéfkuchárka pred mesiacom kúpila dve strnádky. Ak by ich zastrelila, stratili by hodnotu, nuž zaplatila akémusi mužovi, aby jej ich chytil do sieťky. Za každú si vypýtal sto eur. Poriadne premrštená cena, no ak by ho chytili, hrozila mu oveľa vyššia pokuta.

Vzala si ich domov a vykrmovala ich tak, ako to robievali kuchári pred hostinou v starovekom Ríme: vypichla im oči. Pre dve strnádky sa deň zmenil na noc.

A v noci sa krmia.

Mesiac sa napchávali prosom, hroznom a figami. Štvornásobne pribrali. Dosť na to, aby ich mohli zjesť.

Jedlo hodné kráľa.

Alebo starého dobrého priateľa.

Keď jej zavolali, sama ich previezla cez Lamanšský prieliv.

Vylodila sa v Doveri a celú noc šoférovala do reštaurácie Bullace & Sloe v Cumbrii.

Jej dvaja hostia ani nemohli byť odlišnejší.

Prvý muž mal na sebe kvalitný oblek so stojatým golierom v orientálnom štýle. Na naškrobenej bielej košeli sa mu leskli manžetové gombíky z číreho zlata. Vyzeral kultivovane a uvoľnene. Jeho priateľský úsmev by povzniesol náladu v každej jedálni.

Druhý muž mal oblečené blatom pofrkane džínsy a mokrú bundu. Z topánok mu na jedálenskú podlahu kvapkala špinavá voda. Vyzeral, ako keby ho krížom-krážom vláčili po lúke plnej bodliakov. Dokonca aj v prítmí mihotavého svetla zo sviečok bolo zjavné, že je nervózny, ako na ihlách. Zúfalý.

Prišiel k nim čašník a na stôl položil vtáky v medených kastrólikoch, v ktorých sa piekli.

„Myslím, že toto jedlo vám bude chutiť,“ poznamenal muž v obleku. „Je to spevavý vták, strnádka záhradná. Šéfkuchárka Jégadová ich sem osobne priviezla z Paríža a pred necelými pätnástimi minútami ich utopila v brandy...“

Jeho spoločník hľadel na vtáčika vo veľkosti palca na nohe, ktorý škvrcal vo vlastnom tuku. Zdvihol zrak. „Ako to myslíte, že ho utopila?“

„Tak sa im do pľúc dostane brandy.“

„To je kruté.“

Muž v obleku sa usmial. Podobné reči počúval aj predtým, keď pracoval vo Francúzsku. „Živé homáre hádzeme do vriacej vody. Krabom zaživa odsekávame klepetá. Štopeme husi, aby sme si pochutnali na *foie gras*. V každom jedle zo zvierat je predsa trochu utrpenia.“

„Lenže toto nie je legálne,“ odvetil muž v džínsoch.

„Všetci občas robíme niečo nelegálne. Nie ste na tom náhodou horšie než ja? Zjedzte toho vtáka alebo nechajte tak, je mi to jedno. Keď sa však rozhodnete zjesť ho, urobte to tak ako ja. Lepšie vychutnáte jeho vôňu a skryjete svoje obžerstvo pred Bohom.“

Muž v obleku si zakryl hlavu naškrobeným krvavočerveným obrúskom a vložil si vtáčika do úst. Trčala mu z nich len vtáčia hlava. Zahryzol a hlava klesla na tanier.

Strnádka bola veľmi horúca. Muž ju chvíľu nechal ležať na jazyku a rýchlo plytko dýchal, aby ju ochladil. Lahodný tuk mu začal stekať dole hrdlom.

Slastne si vzdychol. Naposledy takto večeral pred šiestimi rokmi. Začal žuť. V ústach sa mu rozliala prenikavá chuť tuku, vnútorností, kostí a krvi. Sladkasté mäso a horkasté vnútornosti chutili úžasne. Tuk, ktorý sa mu prilepil na podnebie v ústach, mu takmer vyrazil dych. Ostré kostičky mu rozrezali ďasná a mäso ochutil vlastnou krvou.

Bol to ohromujúci pocit.

Konečne prehryzol strnádčie pľúca. Ústa mu zaplavil armaňak, prvotriedna francúzska brandy.

Muž v džínsoch sa strnádky ani nedotkol. Mužovi v obleku nevidel do tváre, lebo ju mal stále zakrytú obrúskom, no počul chrupčanie kostí a jeho pôžitkárske povzdychy.

Trvalo pätnásť minút, kým muž v obleku dojedol spevavca. Keď si z hlavy stiahol obrúsok, utrel si bradu, po ktorej mu stekala krv, a usmial sa na svojho hosta.

Muž v džínsoch sa rozhovoril a muž v obleku počúval. Po chvíli, a prvý raz v ten večer, muž v obleku prejavil náznak rozčúlenia. Na jeho pokojnej tvári sa zračil strach.

„Je to veľmi zaujímavý príbeh,“ povedal muž v obleku. „Žiaľ, nemôžete v ňom pokračovať. Zdá sa, že budeme mať spoločnosť.“

Muž v zablatených džínsoch sa obzrel. Vo dverách sa objavila postava v ležérnom obleku na každodenné nosenie. Zjavil sa tam aj policajt v uniforme.

„Dostali ste sa tak ďaleko...“ Muž v obleku pokrútil hlavou a gestom privolať policajtov.

Policajt v civile podišiel k stolu. „Pane, mohli by ste ísť s nami?“

Muž v džínsoch blúdil očami po miestnosti a rozmýšľal, kadiaľ by ušiel. Čašník s kuchárkou boli v kuchyni, takže tam by mu hneď zahatali cestu.

Uniformovaný policajt vytiahol obušok.

„Neskúšajte žiadne hlúposti,“ varoval ho policajt v civile.

„Neskoro,“ zavrčal muž v džínsoch. Poloprázdnu fľašu s vínom schmatol za hrdlo a držal ju pred sebou. Obsah fľaše mu stiekol po mokrej bunde.

Ocitli sa v patovej situácii.

Muž v obleku všetko sledoval s úsmevom na tvári.

„Dajte mi šancu na vysvetlenie!“ vybuchol muž v džínsoch.

„Dostanete ju zajtra,“ odvetil policajt v civile.

Policajt v uniforme prikročil k mužovi zľava.

Kuchynské dvere sa otvorili. Vyšiel z nich čašník. Niesol podnos s ustricami. Keď zbadal, čo sa deje, od prekvapenia pustil z rúk kovovú tácku. Kocky ľadu a mušle sa rozutekali po dlažbe.

Rozptýlenie im prišlo vhod. Policajt v uniforme zaútočil zdola a ten v civile zase zhora. Muž dostal obuškom do kolenej jamky a policajt v civile mu vrazil pästou do brady.

Muž v džínsoch spadol. Uniformovaný policajt ho kolennom pritlačil k zemi, hlavu mu pritisol k dlážke a nasadil mu putá.

„Washington Poe,“ oslovil ho policajt v civile, „zatýkam vás pre podozrenie z vraždy. Máte právo mlčať, no vašej obhajobe môže uškodiť, ak zamlčíte niečo, na čo sa budete spoliehať pri súdnom pojednávaní. Všetko, čo poviete, môže byť použité proti vám.“

Před dvoma týždňami Prvý deň

2. kapitola —

Modré svetlá policajných áut sa na anglickom vidieku stali raritou. Malebné tradičné policajné stanice vo viktoriánskom štýle pomaly upadali do zabudnutia, znížil sa ich počet a nahradili ich moderné, dobre vybavené a neosobné centrá excelentnosti.

Minulosť zhltna aj miestnych pochôdzkarov. Existujú už len v myšliach tých, ktorí túžia po dedinskej idylke. V súčasnosti policajti väčšinou hľadajú na svoj rajón len cez okno policajného auta.

Tesco má dvakrát viac predajní s dvadsaťštyrihodinovou prevádzkou než polícia policajných staníc, ktoré sú otvorené nepretržite.

Najviac utrpela Cumbria. V kraji, ktorý má rozlohu takmer sedemtisíc štvorcových kilometrov – je tretí najväčší v Anglicku –, funguje iba päť policajných staníc s nepretržitou prevádzkou.

Mestečko Alston v kopcoch North Pennines, najvyššie položené trhovú mesto v krajine, nemalo šancu. Obrovskú a krásnu policajnú stanicu v roku dvetisícdvanásť predali a nahradili ju službou policajnej konzultácie. Jeden z členov policajného zboru vo vidieckej oblasti Eden, ktorého označujú za riešiteľa problémov, v stredu na konci mesiaca jazdí do mestečka, kde si sadne za stôl v knižnici a vypočuje sťažnosti ľudí.

Riešiteľ problémov, strážnik Graham Alsop, neznášal posledné stredy v mesiaci. Nenávidel aj to, že ho volali riešiteľ problémov. Niektoré ponosy, ktoré musel počúvať, boli také nudné, malicherné a neriešiteľné, až mal niekedy pocit, že väčšina ľudí je tam hlúpa ako poleno.

Po dobrý príklad ani nemusel veľmi zachádzať do minulosti. Stačilo, keď si spomenul, čím prešiel za posledný mesiac. Prišiel za ním postarší páňko a hodil mu na stôl vrečko plné psích výkalov. Posratých psích hovien. Muž povedal, že už má po krk toho, ako ich stále nachádza vo svojom ocenenom záhone kvetov Lady Penzance. Tvrdil, že jeho susedka naschvál necháva svojho čaptavého jazvečíka, aby mu ich pošpinil, lebo sa mu chce pomstiť za to, že ju porazil v dedinskej súťaži. Žiadal, aby Alsop vzal vrečko do laboratória a aby urobili testy DNA. Zarazilo ho, keď mu Alsop vysvetlil, že nemajú ani laboratórium, ani databázu psích DNA, v ktorej by vedel porovnať psie výkaly. Keďže išlo o súkromný spor, policajt mu poradil, aby sa obrátil na právnik. A aby si to vrečko hovien vzal so sebou. Pravdaže, ak by to vyvrcholilo ako neslávny prípad, keď pre psie exkrementy sused zabil suseda, riešiteľ problémov, čiže strážnik Alsop, by mal čo vysvetľovať, no niekedy sa oplatilo trochu riskovať.

Napriek všetkému to bol voľnejší deň. Knižnica sa otvárala o deviatej a kým sa tam o hodinu neskôr zišla prvá skupina čitateľského klubu, Alsop s knihovníčkami zvyčajne malí knižnicu len pre seba. Ostalo im tak dosť času, aby si pochutili na čaji s hriankou, skôr než sa tam ukážu nejakí blázni.

Teraz si ráno dokonca naplánoval. Chcel si prečítať noviny a zájsť do lahôdkarstva po alstonský syr. Jedna z knihovníčok ho mala naučiť, ako sa robí suflé, lebo zamýšľal upiecť svojej nekonečne trpezlivej manželke syrové suflé, aby ju trochu obmäkčil predtým, ako jej povie, že sa chystá na golfový výlet do Portugalska.

Vymyslel to dobre.

Lenže každý plán sa môže v zlomku sekundy pokašľať.

Najprv si myslel, že dievčina má za sebou rušné chvíle, že sa vlečie domov po noci strávenej v cudzej posteli. Mala na sebe vlnenú čiapku, jednoduché tričko s dlhými rukávami a čierne legíny. Krivkala a kráčala neisto. Nohy v lacných teniskách šúchala po koberci.

Zastala v strede miestnosti a rozhliadla sa. Nezdalo sa, že by hľadala nejakú knihu. Prebehla očami po oddelení s detskou literatúrou, miestnou históriou aj po životopisných knihách. Zrejme len predstierala záujem o knihy, aby mohla v knižnici odbehnúť na toalety. Trocha sa tam umyje, možno vyšnupe čiaru kokaínu a objedná si taxík naspäť do Carlisle. V Alstone nebývajú študenti, no z času na čas sa tu usporiadala nejaká párty.

Alsop však väčšinu pracovného života strávil v centre mesta Carlisle ako pochôdzkar a stále mal vycibrenú intuíciu.

Niečo sa mu nezdalo.

Jeho prvý dojem nebol správny. Dievčina nevyzerala zahabene, bola vystrašená. Blúdila očami sem a tam a niečo hľadala. Žmúrila po okolí cez čiastočky prachu, ktoré sa lenivo vznášali vo vzduchu, a zrakom pristála na každej veci asi len na sekundu. Lenže úhľadne poukladané knihy s vystrčenými chrbtami, zoradené v abecednom poradí, nepúťali jej pozornosť. Obzerala si pracovníkov knižnice, prechádzala zrakom z jednej knihovničky na druhú.

Keď jej oči spočinuli na Alsopovi, pochopil, že v to ráno sa už k pečeniu dokonalého suflé nedostane. Prišla tam za ním. Prekrivkala k jeho stolu a od námahy pri tom krčila tvár. Zastala pred ním a ľavou rukou si chytila pravý lakeť. Hlavu naklonila do strany. Ak by to nebolo také znepokojivé, vyzerala by rozkošne.

„Vy ste polícia?“ spýtala sa bez náznaku emócií.

„Nie, nie som celý zbor,“ zavtipkoval.

Chcel odľahčiť situáciu, no dievčina sa neusmiala. Vôbec nezareagovala. Alsop si ju premeriaval a snažil sa prísť na to, čo od neho bude chcieť. Nič si nenahováral, vedel, že od neho určite bude niečo potrebovať.

Vyzerala vyčerpaná. Unavené hnedé oči mala vpadnuté uprostred sinavých, ochabnutých kruhov. Spod čiapky jej vytŕčali pomotané splasnuté vlasy bez života. Lemovali drsnú tvár. Na bledých lícach jej vystupovali líčne kosti a na špinavej tvári si všimol stopy po slzách. Okolo úst mala roztrúsené vyrážky a v kútikoch sa jej vytvoril biely povlak. Bola chudá. Nie ako modelka. Skôr vycivená. Podvyživená.

Alsop prešiel k druhej strane stola, odtiahol stoličku a ponúkol jej ju. Vďačne na ňu klesla. Vrátil sa na svoju stoličku, lakťami sa oprel o stôl, zopol si prsty a položil si na ne bradu. „Zlatko, čo pre vás môžem urobiť?“ Patril do starej školy policajtov a zásadne nepoužíval rodovo neutrálne oslovenia, ktoré sú odporúčané.

Neodpovedala. Len hľadela kamsi za jeho chrbát. Akoby tam ani nebol.

To ho však nerozhodilo. Na komunikovanie s ľuďmi si už zvykol a vedel, že niektorým chvíľu trvá, kým sa spamätajú.

„Viete čo? Začneme teda niečím jednoduchším. Ako sa voláte?“

Zažmurkala a zdalo sa, že sa dostala z tranzu. Lenže akoby nechápala, čo sa jej pýta.

„Viete, čo je meno, však? Každý nejaké má...“

Ani teraz sa neusmiala.

No povedala mu, ako sa volá.

Alsopovi hneď došlo, že má problém.

A nielen on. Majú ho všetci.